

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Aleše Šťastného a soudkyň Mgr. Aleny Jedličkové a JUDr. Jany Jirmářové ve věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **zadosti učinění za nemajetkovou újmu**, k odvolání žalobce a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 30.9.2016, č.j. 43 C 14/2016 - 217,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **p o t v r z u j e .**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 10.200Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Jana Boučka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované zaslat žalobci do patnácti dnů od právní moci rozsudku písemnou omluvu ve znění specifikovaném ve výroku I. Výrokem II. uložil žalované zaplatit žalobci částku ve výši 32.375Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% jdoucím od 31.12.2015 do zaplacení. Výrokem III. zamítl žalobu do částky 67.625Kč s příslušenstvím. Výrokem IV. žalované uložil zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 20.570Kč.

Soud I. stupně po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalobce dne 25.11.2010 požádal Městský soud v Praze (dále jen "Městský soud") o poskytnutí informací dle zák.č. 106/1999 Sb., a to konkrétně sdělením obsahu všech písemností předsedy Městského soudu , včetně jejich příloh, adresovaných Městské části Praha 2, jimiž bylo komentováno probíhající přestupkové řízení proti soudci JUDr. Janu Klášterkovi. V těchto písemnostech mělo být předsedou soudu predestováno, jak by měla Městská část Praha 2 v přestupkovém řízení postupovat a rozhodnout. Dále žalobce žádal, aby mu byl sdělen obsah všech písemností, z nichž vyplývá, kterým úředním osobám a na jakou adresu elektronické pošty byly předmětné písemnosti předsedy soudu adresované Městské části Praha 2 odesílány. Žalobce rovněž žádal, aby byl seznámen s obsahem celého spisu Spr 2443/2009, zejména s obsahem příkladmo vyjmenovaných písemností a zaslání jejich kopií. Městský soud žalobce dne 29.11.2010 vyzval k doplnění jeho žádosti ve lhůtě třiceti dnů od doručení výzvy s tím, že z jeho žádosti není zřejmé, jaké informace žádá a poučil současně žalobce o případném odmítnutí jeho žádosti, nedoplní-li ji ve stanovené lhůtě. Žalobce reagoval podáním ze dne

16.12.2010, nesouhlasil s tím, že jeho původní žádost byla nesrozumitelná a znovu zopakoval svůj požadavek. Současně vznesl námitku podjatosti předsedy Městského soudu v Praze a navrhl, aby byl vyloučen ze všech úkonů o žádosti žalobce, při jejichž provádění by mohl ovlivnit výsledek řízení. Z tohoto důvodu žalobce podal na postup při vyřizování jeho žádosti stížnost a navrhl, aby nadřízený orgán věc převzal a poskytl informaci sám. Spis byl předložen k rozhodnutí nadřízenému orgánu dne 27.12.2010. Rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti jako nadřízeného orgánu ze dne 30.3.2012 bylo Městskému soudu uloženo, aby do patnácti dnů od doručení rozhodnutí vyřídil žádost žalobce z 25.11.2010. Nadřízený orgán shledal stížnost žalobce na postup Městského soudu důvodnou s tím, že jeho původní žádost o poskytnutí informace byla dostatečně srozumitelná a bylo zřejmé, jaké informace požaduje. Současně rozhodl o nedůvodnosti námitky podjatosti předsedy Městského soudu v Praze. Spis byl vrácen Městskému soudu dne 2.4.2012. Ten počátkem dubna 2012 vyzval žalobce k úhradě poplatku za požadovanou informaci ve výši 599Kč do 90ti dnů od doručení výzvy. Žalobce podal proti tomuto oznámení dne 21.5.2012 stížnost, kterou doplnil ještě podáním ze dne 25.5.2012. Spis byl nadřízenému orgánu předložen k rozhodnutí dne 29.5.2012. Následným rozhodnutím Městského soudu ze dne 29.3.2013 bylo rozhodnuto o odložení žádosti žalobce o poskytnutí informace z důvodu nezaplacení úhrady za informace v požadované výši. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 17.4.2013 odvolání. Rozhodnutí o odložení žádosti žalobce bylo opraveno rozhodnutím ze dne 22.1.2014. Nadřízený orgán o stížnosti žalobce rozhodl dne 17.10.2014 tak, že požadovanou úhradu snížil a zároveň pro nepřipustnost zamítl odvolání žalobce ze dne 17.4.2013. Městský soud rozhodnutím ze dne 18.12.2014 zrušil rozhodnutí o odložení žádosti žalobce o informace ve znění opravného rozhodnutí ze dne 22.1.2014. Žalobce sníženou úhradu za požadované informace zaplatil dne 24.11.2014. Městským soudem byla žalobci zaslána kopie celého spisu dne 5.1.2015, která mu byla doručena dne 8.1.2015. Žalobce podal dne 13.1.2015 odvolání proti rozhodnutí Městského soudu ze dne 18.12.2014, kterým bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí ze dne 29.3.2013 o odložení žádosti žalobce. Řízení o tomto odvolání nebylo ke dni rozhodnutí soudu I. stupně dosud skončeno. Žalobce dne 30.6.2015 u žalované uplatnil nárok na poskytnutí zadostiučinění za nepřiměřenou délku správního řízení vedeného u Městského soudu v Praze pod Spr 2445/2009. Žalovaná ve stanovisku ze dne 23.3.2016 konstatovala, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, a žalobci se omluvila, když omluvu považovala za odpovídající formu zadostiučinění.

Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně po právní stránce posoudil dle § 2,14 a 15 zák.č. 106/1999 Sb. a dále dle § 13 odst. 1 a 31a zák.č. 82/1998 Sb. a dospěl k závěru, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, neboť celková délka řízení ke dni rozhodnutí soudu I. stupně činila 4 roky a jeden měsíc, ač podle zákona č. 106/1999 Sb., měla být žádost žalobce vyřízena nejpozději do patnácti dnů od jejího doručení, přičemž řízení dosud nebylo pravomocně skončeno. Soud I. stupně posuzované řízení neshledal po skutkové ani právní stránce složitým, naopak je hodnotil jako jednoduché až banální. Konstatoval, že žalobce se svým jednáním na celkové délce řízení nikterak nepodílel, tato byla výhradně způsobena činností Městského soudu a především jeho nadřízeného orgánu. V této souvislosti soud I. stupně poukázal na řadu období, kdy uvedené orgány byly v řízení zcela nečinné, což vedlo k významnému prodloužení celkové doby řízení (prodleva 15 měsíců nadřízeného orgánu při rozhodnutí o stížnosti žalobce a jím vznesené námitce podjatosti, další prodleva tohoto orgánu v rozsahu osmnácti měsíců v souvislosti s rozhodnutím o snížení úhrady za požadovanou informaci a odvolání žalobce ze dne 17.4.2013, prodleva Městského soudu v rozsahu 10 měsíců v souvislosti s rozhodnutím o odložení žádosti žalobce o informace pro nezaplacení stanovené úhrady v původní výši). Dále soud I. stupně shledal, že posuzované řízení mělo pro žalobce nižší význam, neboť se

nejednalo o řízení u něhož je dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva presumován zvýšený význam (nejednalo se o věc trestní, osobního stavu, opatrovnickou či pracovněprávní), žalobce tímto řízením realizoval své právo podílet se na kontrole činnosti orgánů veřejné moci, přičemž netvrdil, že by požadované informace měly souvislost s věcí, jež by se ho osobně týkala. Soud I. stupně také poukázal na to, že intenzita zásahu do práva žalobce, a tím i význam posuzovaného řízení pro žalobce, je snižována i množstvím obdobných sporů, které žalobce vedl. Soud I. stupně rovněž při hodnocení délky řízení přihlédl k tomu, že ve věci bylo dvakrát rozhodováno nadřízeným orgánem v souvislosti s opravným prostředkem podaným žalobcem. Nutnost vypořádat se s procesními návrhy účastníků obecně vede k prodloužení řízení, za něž nelze činit odpovědným stát. Po zhodnocení výše uvedených kritérií dospěl soud I. stupně k závěru, že v posuzovaném správním řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu, neboť doba trvání řízení více než čtyři roky je nepřiměřená a mnohonásobně překračuje lhůtu, v níž mělo být dle zák.č. 106/1999 Sb. rozhodnuto. Žalobci tak vznikla nemajetková újma minimálně v důsledku jeho právní nejistoty vyplývající z nepřiměřené délky řízení. Kromě toho zdoluhavý postup byl způsobilý vyvolat u žalobce pocit frustrace a ztráty důvěry v činnost veřejných institucí. Za této situace soud I. stupně shledal, že žalovaná se sice žalobci omluvila, avšak tuto omluvu neshledal dostatečnou a neshledal odpovídajícím zadostiučiněním pouhé konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Proto vyhověl jeho požadavku na poskytnutí morálního zadostiučinění formou omluvy ve znění požadovaném žalobcem. Současně dospěl k závěru, že ani tato omluva není dostatečnou kompenzací nemajetkové újmy žalobce způsobené nepřiměřenou délkou posuzovaného řízení, neboť se jednalo o řízení správní, ve své podstatě velmi jednoduché, které přesto trvalo více než čtyři roky, a je tak na místě přiznání satisfakce i ve formě peněžité náhrady. Při výpočtu výše této náhrady vyšel z částky 15.000Kč za každý rok trvání řízení (s odkazem na Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ČR ze dne 13.4.2011, sp.zn. Cpjn 206/2010). Základní výši odškodnění stanovil částkou 46.250Kč, kterou navýšil o 20% za opakované a dlouhodobé průtahy při rozhodování správních orgánů a jednoduchost řízení. Současně pak tuto základní částku snížil o 50% z důvodu nízkého významu řízení pro žalobce. Přiměřeným zadostiučiněním tak shledal částku 32.375Kč, kterou žalobci přiznal, včetně požadovaného úroku z prodlení. Co do částky 67.625Kč s příslušenstvím pak žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl dle ust. § 142 odst. 3o.s.ř. s tím, že žalobce byl co do základu svého nároku úspěšný a rozhodnutí o jeho výši záleželo na úvaze soudu.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Odvolání žalobce směřovalo proti zamítavému výroku III. o věci samé a na něj navazujícímu výroku IV. o náhradě nákladů řízení. Žalobce vytýkal soudu I. stupně, že neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť nepřihlédl k jím tvrzeným skutečnostem a jím označeným důkazům. Dále namítal, že rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení. Žalobce především poukazoval na to, že přiznaná výše zadostiučinění neodpovídá míře zlovolnosti, s jakou bylo vůči němu postupováno v posuzovaném řízení ze strany Městského soudu v Praze a Ministerstva spravedlnosti ČR. V této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 6.3.2012, sp.zn. I. ÚS 1586/09, v němž tento soud dospěl k závěru, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu by mělo plnit také preventivně - sankční funkci. Klíčovou otázkou, která by měla být zkoumána, je míra zavinění, tedy subjektivní stránka jednání na straně škůdce, která se může pohybovat od objektivní odpovědnosti až po úmysl či zlovolnost. Výše zadostiučinění má odrazovat od podobných zásahů v budoucnosti a její výše má být úměrná míře zavinění původce zásahu. V případě zlého úmyslu (záměru) na

straně škůdce, by měl soud svůj odsudek vyjádřit citelným určením výše peněžitého zadostiučinění. Dle žalobce přiznání nedostatečné výše náhrady nemajetkové újmy v penězích pak dle citovaného nálezu představuje porušení práva na ochranu lidské důstojnosti a na respekt k soukromému životu. Z výše uvedených důvodů proto žádal, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podáním ze dne 7.2.2017 žalobce doplnil odvolání o nové skutečnosti, které nastaly po vyhlášení napadeného rozsudku. Uvedl, že dne 23.12.2016 mu byla doručena objemná zásilka obsahující sdělení Městského soudu v Praze Spr 4231/2016 ze dne 12.12.2016 s tím, že mu Městským soudem byla zaslána kopie celého spisu správy Městského soudu, kterou žalobce požadoval podáním ze dne 25.11.2010. Vzhledem k tomu, že tato kopie spisu obsahuje více listů než kopie původní, měl žalobce zato, že se úplného vyřízení své žádosti dočkal až dne 23.12.2016. Řízení o poskytnutí všech žalobcem požadovaných informací tak trvalo šest let a jeden měsíc. Dle žalobce postup Městského soudu v Praze při vyřizování žádosti žalobce představuje pohrdání právem i občanem a žalobce průběh i délku řízení pocíťoval jako šikanózní a ponižující. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.1.2013, sp.zn. 30 Cdo 4091/2011, podle něhož jiné okolnosti zdůrazňující intenzitu poškozeným utrpěné újmy, mohou spočívat i v tom, že je nesprávným úředním postupem, spočívajícím v nepřiměřené délce řízení, porušeno nejen právo na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale též i jiné základní právo. Dle žalobce v posuzovaném řízení bylo porušeno též jeho právo na informace. Újma vzniklá žalobci v tomto řízení je tak vyšší, čemuž by měla odpovídat i výše přiznaného zadostiučinění. Žalobce dále namítl, že lze mít pochybnosti, zda o věci rozhodl před soudem I. stupně zákonný soudce. Uvedl, že žalobce podal dne 4.1.2016 u Obvodního soudu pro Prahu 2 ve stejný čas celkem čtyři žaloby, které byly prvními čtyřmi věcmi napadlými v roce 2016, které všechny směřovaly proti České republice, přičemž všechny tyto žaloby byly přiděleny do soudního oddělení 43C. Dle žalobce z rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 2 pro rok 2016 vyplývá, že jediná specializace na úseku občanskoprávním je pro věci pracovní, přičemž z obecné části tohoto rozvrhu práce vyplývá, že prvních 25 věcí napadlých v roce 2016 bude přiděleno do senátu 43C bez bližšího zdůvodnění takového opatření. Dle žalobce je takovéto sestavení rozvrhu práce v rozporu s ust. § 42 zák.č. 6/2002 Sb. a článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku III. a akcesorickém výroku IV. změnil, případně, aby jej v těchto výrocích zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odvolání žalované směřovalo do vyhovujících výroků I. a II. o věci samé a do akcesorického výroku IV. o náhradě nákladů řízení. Žalovaná setrvala na svém názoru vyjádřeném ve stanovisku ze dne 22.3.2016, které zopakovala i ve vyjádření k žalobě. Měla za to, že zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu poskytnuté žalobci v rámci předběžného projednání jeho nároku ve formě konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě je zcela dostačující a odpovídá všem okolnostem dané věci. Považovala význam řízení pro žalobce za velmi nízký, a to s ohledem na množství podávaných žádostí o informace k různým orgánům státní správy. Pokud žalobci vůbec nějaká újma na jeho právech vznikla, domnívala se žalovaná, že v případě takového množství řízení je otázkou, jaké řízení by mohlo žalobci způsobit újmu, natož v uváděném rozsahu. I soud I. stupně vyjádřil v rozsudku, že by na straně žalobce mohlo dojít k jím tvrzené újmě. Explicitně však nevyjádřil, že skutečně právě v souvislosti s tímto řízením žalobci újma vznikla, když žalobce tvrzenou újmu neprokázal. Dle žalované nelze o požadovaném zadostiučinění rozhodovat pouze mechanicky s přihlédnutím k délce řízení, za které je odškodnění nemajetkové újmy požadováno, nýbrž je nutno hodnotit i samotný předmět posuzovaného řízení, okolnosti uplatňování nároku, cíl či účel posuzovaného řízení. Žalovaná

proto považovala zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva tak, jak bylo poskytnuto v rámci předběžného projednání nároku, za dostačující a přiměřené. Žádala proto, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích změnil tak, že žalobu zamítne a žalované přizná náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek soudu I. stupně dle ust. § 212, § 212a odst. 1,2,5 občanského soudního řádu (dále jen o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žádného z účastníků není důvodné.

Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou žalobce týkající se toho, zda ve věci u soudu I. stupně rozhodoval zákonný soudce.

Odvolací soud vyšel z Rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 2 pro rok 2015 a pro rok 2016, ve znění jeho pozdějších změn a doplňků tak, jak je tento dokument zveřejněn na webovém portálu justice.cz., který je běžně přístupný veřejnosti a z něhož nepochybně čerpal i žalobce.

Předně je třeba uvést, že účelem rozvrhu práce je organizace práce u toho kterého soudu tak, aby bylo zajištěno rovnoměrné rozdělení běžného nápadu věcí do senátů působících u soudu v oblasti občanskoprávní, trestní atd. Rozvrh práce také informuje o tom, které senáty v daném roce u soudu působí, kdo byl pověřen jejich vedením, kdo jsou zastupující soudci příslušného předsedy senátu, tedy podává informace o tom, který soudce bude vyřizovat věc napadlou v běžném roce u konkrétního soudu. Informuje rovněž o tom, zda u tohoto soudu byly zřízeny specializované senáty a pro jakou agendu. Způsob přidělování jednotlivých věcí u Obvodního soudu pro Prahu 2 je v rozvrhu práce pro rok 2015 i 2016 definován v prvním odstavci obecné části týkající se rozhodování ve věcech občanskoprávních tak, že „Věci jsou do jednotlivých soudních oddělení přidělovány obecným kolovacím dorovnávacím způsobem postupně po jedné podle pořadí napadlé věci počínaje nejnižším číslem soudního oddělení dle příslušné specializace vzestupně s výjimkou věcí přidělovaných podle počátečního písmene názvu (příjmení) účastníka řízení a s výjimkami uvedenými dále. Dorovnávací způsob zajišťuje rovnoměrné zatížení každého soudního oddělení dle procentní výše nápadu tak, že v každém kole přepočítává celkové procento nápadu určeného pro příslušné soudní oddělení rozvrhem práce. Dorovnávací způsob přidělování jako podklad pro své algoritmy využívá skutečný stav dat v databázi. Rozsah nápadu i specializace jednotlivých soudních oddělení určuje rozvrh práce nebo jeho změna“.

Již z tohoto obecného vymezení způsobu přidělování věcí napadlých u Obvodního soudu pro Prahu 2 je zřejmé, že rozvrhem práce lze ve výjimečných případech upravit přidělování nápadu do jednotlivých soudních oddělení i jiným způsobem, než obecným kolovacím dorovnávacím způsobem, jestliže to vyžaduje zajištění chodu soudu.

Z Rozvrhu práce pro rok 2015 odvolací soud dále zjistil, že u tohoto soudu existovalo soudní oddělení 43 ERo, které však nebylo obsazeno a nebyl mu přidělován žádný nápad. Z Rozvrhu práce pro rok 2016 pak plyne, že u Obvodního soudu pro Prahu 2 bylo s účinností od 1.1.2016 zřízeno nové občanskoprávní oddělení se specializací zaměřenou na pracovníprávní věci, které bylo označeno 43C a jeho řízením byl pověřen JUDr. Luděk Pilný. Z Rozvrhu práce pro rok 2016 dále vyplývá, že do tohoto oddělení budou přidělovány všechny pracovníprávní věci napadlé u tohoto soudu od 1.1.2016 a kolovacím dorovnávacím systémem věci z obecné občanskoprávní agendy do maximální výše 60% nápadu běžného občanskoprávního senátu. Vzhledem k tomu, že senát byl nově zřízen, bylo

rozvrhem práce současně určeno, že prvních 25 věcí napadlých v roce 2016 bude přiděleno do senátu 43C, neboť tímto způsobem bude zajištěno, že senát bude fungovat od začátku roku bez prodlevy a následně bude dosaženo vyrovnání nápadu s ostatními nespecializovanými občanskoprávními senáty obecným kolovacím systémem (viz ust. § 42 odst. 4 zák.č. 6/2002 Sb.).

Za této situace odvolací soud neshledal, že by takovéto přidělení věcí do senátu 43C, které je zachyceno v Rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 2 pro rok 2016, bylo v rozporu s požadavkem na určení zákonného soudce ve smyslu ust. § 42 zák.č. 6/2002 Sb. a článkem 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Odvolací soud proto neshledal, že by řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí trpělo vadou, která by nutně měla za následek zrušení napadeného rozsudku.

Ve vztahu k věci samé dospěl odvolací soud k závěru, že soud I. stupně provedl dokazování v potřebném rozsahu, na jeho základě správně zjistil skutkový stav věci a správně ho posoudil i po stránce právní.

Je nesporné, že v posuzovaném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení, která ke dni rozhodnutí činila 4 roky a jeden měsíc, ke dni rozhodnutí odvolacího soudu pak již 6 let a jeden měsíc, když řízení bylo skončeno dne 23.12.2016, kdy žalobci byla doručena druhá kopie správního spisu Městského soudu v Praze týkající se jeho žádosti o informace ze dne 25.11.2010. Spornou otázkou tak zůstala jen forma a výše odškodnění za újmu, která žalobci nepřiměřenou délkou tohoto řízení vznikla. Soud I. stupně v této souvislosti správně vycházel z toho, že žalobce vede řadu řízení, v nichž se domáhá informací dle zák.č. 106/1999 Sb., a následně vede řadu soudních řízení, v nichž se domáhá náhrady nemajetkové újmy, jestliže mu nebyly informace poskytnuty ve lhůtách stanovených zák.č. 106/1999 Sb. a řízení trvalo delší dobu. K tomu provedl důkaz jak rozsudky soudů I. stupně tak soudu odvolacího. Soud I. stupně správně usoudil, že v případě, kdy správní řízení, jehož předmětem je poskytnutí informace dle zák.č. 106/1999 Sb., na což má žalobce ze zákona právo, je nepřiměřeně dlouhé, t.j. přesahuje zákonem stanovenou lhůtu k rozhodnutí mnohonásobně i v řádu několika let, vzniká žalobci nemajetková újma. Dle judikatury Nejvyššího soudu ČR má náhrada nemateriální újmy sloužit ke kompenzaci stavu nejistoty, do níž byl poškozený v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení uveden a v níž byl tak udržován. Jde tedy o psychickou kategorii, jejíž hloubka a rozsah jsou, co by rozhodné skutečnosti obtížně prokazovatelné. Uvedené však působí jen pro stav nejistoty účastníka nepřiměřeně dlouze vedeného řízení. Byla-li by újma spojována s jiným následkem, uplatní se plně procesní povinnosti a břemena včetně důkazního. Popření tvrzení o nemajetkové újmě ve shora uvedeném obecném smyslu vzniklé v důsledku nepřiměřeně dlouze vedeného řízení je na žalovaném škůdci, jenž má ke své obraně a ke svému zájmu povinnost uvést skutečnosti vylučující pravdivost tvrzení takového škodního předpokladu (viz Stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, sp.zn. Cpjn 206/2010). Žalobce v žalobě nemajetkovou újmu především dovozuje z nepřiměřené délky řízení a dále z šikanózního postupu Městského soudu v Praze a jeho nadřízeného orgánu vůči jeho osobě, který dovozuje z neochoty uvedených orgánů vyhovět jeho žádosti o informace ve stanovené lhůtě, což dokládá správním spisem, týkajícím se této žádosti. Z tohoto pohledu pak není důvodné tvrzení žalované, že žalobce vznik nemajetkové újmy neprokázal. Bylo na žalované, aby tvrdila a předložila důkazy, kterými by tvrzení žalobce o nemajetkové újmě vyvrátila. Žalovaná však pouze obecně odkázala na množství sporů vedených žalobcem v obdobných věcech, z čehož dovozovala, že z tohoto důvodu žalobci nemohla žádná újma v tomto

konkrétním případě vzniknout. Žalovaná tak paušalizuje závěry vztahující se k blíže neurčenému okruhu obdobných řízení, když na druhé straně tento postup vytýká žalobci, na němž požaduje, aby prokázal, jaká konkrétní újma mu vznikla ve vztahu ke konkrétně posuzovanému řízení.

Soud I. stupně také dospěl ke správnému závěru, že s ohledem na charakter posuzovaného řízení a jeho celkovou délku není postačujícím odškodněním jen konstatování porušení práva žalobce na projednání a rozhodnutí jeho věci v přiměřené lhůtě, v daném případě dokonce ve lhůtě stanovené zákonem. Odvolací soud přisvědčil jeho závěru, že v daném případě je na místě žalobci poskytnout morální zadostiučinění jak ve formě jím požadované omluvy, tak i ve formě peněžní. V této souvislosti, stejně jako soud I. stupně, přisvědčil odvolací soud žalobci, že forma satisfakce za utrpěnou újmu by měla plnit sankční a zároveň prevenční povinnost, aby ze strany správních orgánů bylo do budoucna dbáno dodržování úředního postupu a rozhodováno ve lhůtách stanovených zákonem. Tomuto požadavku odpovídá přiznání finančního odškodnění.

Soud I. stupně při stanovení výše odškodnění vyšel správně z částky 15.000Kč za každý rok trvání řízení. Tuto částku pak nekrátil za první dva roky trvání řízení, jako tomu je u řízení občanskoprávního. Tento postup je správný, neboť ve správním řízení jsou dány lhůty k vyřízení věci řádově ve dnech, maximálně měsících. Jestliže tyto lhůty nejsou dodrženy a řízení trvá léta, pak není důvodu pro krácení základní částky za první dva roky trvání řízení.

Odvolací soud se ztotožnil i s posouzením jednotlivých kritérií, z nichž soud I. stupně vycházel při stanovení výše zadostiučinění, tedy i s celkovým snížením základní částky o 30%. Správným shledal zvýšení základní částky o 20% za jednotlivé zjištěné průtahy, zejména u nadřízeného správního orgánu. Správným pak shledal i krácení této základní částky celkem o 50%, když na rozdíl od soudu I. stupně odvolací soud shledal důvody pro snížení základní částky zadostiučinění nejen v menším významu řízení pro žalobce (krácení o 30%) a dále v tom, že řízení proběhlo ve dvou stupních (krácení o 20%).

Odvolací soud neshledal důvodným tvrzení žalobce, že v posuzovaném řízení bylo vůči jeho osobě postupováno šikanózním způsobem. Žalobce v průběhu řízení před soudem I. stupně netvrdil, že požadovaná informace pro něho osobně měla význam, když tuto potřeboval pro řízení, v němž byl účastníkem. Toto tvrzení uvedl až v rámci svého vyjádření k odvolání žalované, aniž navrhl jakýkoli důkaz k jeho prokázání. Odvolací soud již k tomuto tvrzení nepřihlížel, neboť se jednalo o novou skutečnost a žalobce ji mohl uplatnit již v řízení před soudem I. stupně.

Odvolací soud nesdílí ani názor žalobce, že význam posuzovaného řízení byl pro něho vyšší, neboť v něm došlo nejen k porušení jeho práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, ale též k porušení práva na poskytnutí informací. Žalobce požadované informace obdržel, i když s podstatným zpožděním.

Žalobce v průběhu odvolacího řízení doplnil, že po rozhodnutí soudu I. stupně bylo ukončeno celé správní řízení, a to rozhodnutím Krajského soudu v Praze ze dne 1.11.2016, sp.zn. 48 A 9/2015, na jehož základě žalobci byl znovu zaslán správní spis Městského soudu v Praze týkající se jeho žádosti o informace ze dne 25.11.2010. Žalobce kopii správního spisu obdržel dne 23.12.2016, kdy si zásilku, dle údajů na obálce, vyzvedl na poště. Z uvedeného je zřejmé, že celé řízení trvalo celkem 6 let a 1 měsíc. Odvolací soud dospěl k závěru, že však není důvodu nově stanovit výši finančního zadostiučinění s přihlédnutím

k dalším dvěma rokům řízení, neboť dospěl k závěru, že v tomto případě není na místě finanční náhradu poskytnout vůbec a odpovídajícím zadostiučiněním by bylo, pouze konstatování porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Dle odvolacího soudu řízení u Krajského soudu v Praze pro něho nemělo již žádný, nebo jen velmi malý význam, neboť jím došlo pouze k napravení procesního pochybení Městského soudu v Praze, které se však nijak neprojevalo ve vztahu k požadavku žalobce na informace, zejména když již mu požadované informace byly Městským soudem v Praze poskytnuty již dne 5.1.2015. Žalobce sice tvrdí, že druhá kopie správního spisu obsahovala více listin, než kopie dříve zaslaná, avšak netvrdí, že by v těchto listinách byly nějaké nové informace oproti informacím, které mu byly poskytnuty již 5.1.2015.

Odvolací soud z výše uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný ve všech napadených výrocích o věci samé, včetně navazujícího výroku o náhradě nákladů řízení, v němž nebylo rovněž shledáno žádné pochybení, potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. Žalobci byl přiznána náhrada nákladů za právní zastoupení. Právnímu zástupci žalobce náleží odměna stanovená dle § 7 bod 5 vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění (dále jen „Vyhláška“) z tarifní hodnoty 50.000Kč dle ust. § 9 odst. 4 písm. a) ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. g), h), k) Vyhlášky za tři úkony právní služby (odvolání, vyjádření k odvolání žalované a účast u jednání dne 8.2.2017) ve výši 9.300Kč (3x po 3.100Kč). Dále mu byla přiznána dle ust. § 13 odst. 3 Vyhlášky paušální náhrada hotových výdajů ve výši 900Kč (3x po 300Kč). Celkem tak žalobci byla na náhradě nákladů odvolacího řízení přiznána částka 10.200Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** do výroku I. v části , ve které byly potvrzeny výroky I. a III. rozsudku soudu I. stupně do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu za splnění podmínek uvedených v ust. § 237 o.s.ř. podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, a to u soudu, který rozhodoval v prvním stupni (Obvodní soud pro Prahu 2). Přípustnost dovolání je oprávněně zkoumat dovolací soud.

V Praze dne 8. února 2017

JUDr. Aleš Šťastný v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Mgr. T.N.